

ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟΙ

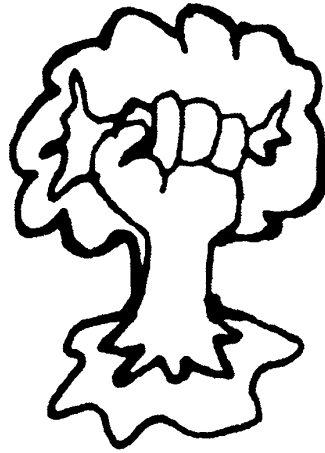
Αγωνιζόμαστε, συμμετέχουμε, ψηφίζουμε

ΑΝΤΑΡΣΙΑ

ΑΝΤικαπιταλιστική ΑΡΙστερή ΣΥνεργασία
ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ, ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ,
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ για την Ανατροπή

Τα πολιτικά πραξικοπήματα και η σήψη του αστικού συνασπισμού εξουσίας

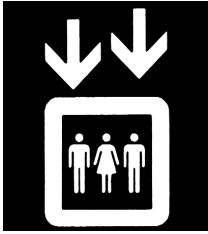
Οι βουλευτικές εκλογές του 2012 είναι οι τρίτες κατά σειρά από το Σεπτέμβριο του 2007 δηλαδή σε χρονικό διάστημα μόλις 4,5 ετών! Υπενθυμίζουμε ότι το 2007 είχαν προκηρυχθεί μ' ένα πρωτότυπο προεκλογικό πραξικόπημα του «**πρωθυπουργού της πυρκαγιάς**» Κ. Καραμανλή, διότι κανένας από τους λόγους που είχε επικαλεσθεί δεν αποτελούσε το λεγόμενο «εθνικό λόγο», ώστε να δικαιολογείται η διεξαγωγή τους. Με τη διάλυση της Βουλής, όμως, παραγράφηκαν, σύμφωνα με το Νόμο περί ευθύνης υπουργών, όλα τα αδικήματα που είχαν διαπράξει οι υπουργοί του ΠΑΣΟΚ κατά την περίοδο 2000-2007. Η ίδια παραγραφή επήλθε και με τη διάλυση της Βουλής (ενώ ήταν δυνατόν η αναστολή των εργασιών της), λόγω των ευρωεκλογών του Ιουνίου 2009, για τα αδικήματα (π.χ. των ομολόγων, του Βατοπεδίου) που διέπραξαν υπουργοί του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ. Για την προκήρυξη των εκλογών του Οκτωβρίου 2009, ο Κ. Καραμανλής επικαλέστηκε και πάλι προσχηματικά σαν «εθνικό λόγο» την οικονομική κρίση, η οποία είχε ξεσπάσει... στις ΗΠΑ το 2008 με αφορμή τα δάνεια χαμηλής φερεγγυότητας!!! Και ενώ στην Ελλάδα κάλπαζαν δημόσιο χρέος, δημοσιονομικά ελλείμματα, και διαφθορά, ο «**πρωθυπουργός της πυρκαγιάς**» (θυμηθείτε Ηλεία, Αρκαδία, Εύβοια, Αττική, Πάρνηθα) έβλεπε την επερχόμενη εκλογική ήττα και απο-

φάσισε μόνος του, να παραδώσει τη σκυτάλη της διαχείρισης στο Γ. Παπανδρέου, αφήνοντας ταυτόχρονα τον κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο της Ν.Δ. να διακηρύσσει από το βήμα της Βουλής, μια μόλις ώρα πριν από την προκήρυξή τους, ότι «κανένας στην Ελλάδα δεν επιθυμεί τις εκλογές»!

Ο τρόπος προκήρυξης και των επικείμενων εκλογών, σε συνδυασμό με τους εκλογικούς νόμους Σκανδαλίδη και Παυλόπουλου, οι οποίοι έδωσαν τα δώρα των σαράντα και πενήντα εδρών αντίστοιχα, στο πρώτο κόμμα και μείωσαν το ποσοστό αυτοδυναμίας του στο 39,5% δείχνει περίτρανα τον ολοκληρωτικό χαρακτήρα και τη σήψη του πολιτικού αστικού συστήματος. Εάν σ' αυτά προσθέσουμε τη σκανδαλώδη κρατική χρηματοδότηση των κοινοβουλευτικών κομμάτων (μόνο κατά τη δεκαετία 2000-2010 έλαβαν: Ν.Δ. 271 εκατομμύρια ευρώ, ΠΑΣΟΚ 254 εκατ., ΚΚΕ 63 εκατ., ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ 47 εκατ. και για το διάστημα 2004-2010 ΛΑΟΣ 29 εκατ. και ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ 6,5 εκατ. ευρώ και τώρα μειώνουν το ... επίδομα ανεργίας!) και τη προνομιστική προβολή τους από τα ΜΜΕ, τότε γίνονται πλήρως ορατοί οι τρεις τρόποι νόθευσης (εκλογικός νόμος - κρατική χρηματοδότηση - ΜΜΕ) της ψήφου των πολιτών και η παρωδία της αστικής κοινοβουλευτικής αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας.

Η οικονομική συγκυρία των προσεχών εκλογών

Οι εκλογές του 2012 θα διεξαχθούν ενώ διανύουμε μια ιστορική περίοδο σκληρότατης σύγκρουσης κεφαλαίου και εργασίας, το αποτέλεσμα της οποίας θα καθορίσει, σε τελευταία ανάλυση, τις κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις. Απεναντίας,

η αντίθεση ανθρώπου-φύσης που είχε αναδειχθεί ως κυρίαρχη την περίοδο των πυρκαγιών (2007-2009) υποβαθμίστηκε και τέθηκε στο περιθώριο των σημαντικών γεγονότων της διετίας 2010-2012. Ως χαρακτηριστικό εκλογικό δείγμα, αυτής της σημαντικής αλλαγής είναι τα ποσοστά των δεξιών Οικολόγων Πράσινων, οι οποίοι κατά την εκλογική περίοδο των ευρωεκλογών 2009 είχαν εκτοξευθεί σκόπιμα, από τα γνωστά κέντρα δημοσκοπήσεων, στο 10,5 % για να προσγειωθούν το βράδυ των εκλογών στο 3,5 %. Τώρα οι δημοσκοπήσεις τους δίνουν 2,5 % - 3,5 %. Ο νόων νοεΐτω. Το ίδιο κάνουν τώρα και με τη ΔΗΜΑΡ του Φ. Κουβέλη.

Οι προσεχείς εκλογές θα διεξαχθούν αφού προηγουμένως ο Γ. Παπανδρέου μιμήθηκε τον Κ. Καραμανλή και παρέδωσε τη σκυτάλη της διαχείρισης στον πρώην ανώτατο τραπεζικό υπάλληλο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής

Τράπεζας (ΕΚΤ) και νυν πρωθυπουργό ως επικεφαλής του αστικού συνασπισμού εξουσίας, τον οποίον διόρισε η τριαρχία δηλαδή η λεγόμενη τρούικα ΕΕ-ΔΝΤ-ΕΚΤ.

Κατά την παρελθούσα διετία άρχισε, με το λεγόμενο **Μνημόνιο, η υλοποίηση του προγράμματος της πιο εκτεταμένης εκμετάλλευσης των εργαζομένων.** Ειδικότερα τα πιο επιθετικά τμήματα του ελληνικού, ευρωπαϊκού και διεθνούς κεφαλαίου, δηλαδή το χρηματοπιστωτικό σε συνεργασία με το βιομηχανικό, η ΕΚΤ και το ΔΝΤ, επιδιώκουν με πρόγραμμα, τουλάχιστον, εικοσαετίας:

Πρώτον, την τεράστια αναδιανομή πλούτου και εξουσίας προς όφελός τους, με ταυτόχρονο σκοπό τη μακροπρόθεσμη ανάταξη της οικονομικής κερδοφορίας και της πολιτικής κυριαρχίας τους. Παράλληλα θέτουν τους όρους τους για τη λειτουργία της ευρωζώνης και την ισχυροποίηση του ευρώ.

Δεύτερον, τη συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους στους βασικούς τομείς της παιδείας, της υγείας, της ποιότητας ζωής και της προστασίας του περιβάλλοντος.

Τρίτον, την οικονομική και κοινωνική αποδυνάμωση των εργαζομένων και των απόμαχων της εργασίας, με την καταβαράθρωση ημερομισθίων, μισθών και συντάξεων.

Η απάντηση των εργαζομένων στην επίθεση κυβέρνησης-κεφαλαίου-Ε.Ε.-Δ.Ν.Τ.

Είναι πλέον ολοφάνερο σ' όλους τους πολίτες ότι η σημερινή παγκόσμια κρίση του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής, συσσώρευσης και ανάπτυξης, με την είσοδο της αμερικανικής και ευρωπαϊκής οικονομίας στη ζώνη της ύφεσης, συνυπάρχει στη χώρα μας με τη διαφθορά και την παρακμή της ελληνικής αστικής τάξης και των πολιτικών εκφραστών της που κυβερνούν την Ελλάδα τα τελευταία τριάντα οχτώ χρόνια. Δεκάδες σκάνδαλα (Βατοπέδι, δομημένα ομόλογα, υποκλοπές, δωροδοκίες από Ζήμενς, μίζες για στρατιωτικό εξοπλισμό, υποβρύχια κ.λπ.) επί κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ και Ν.Δ. επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές.

Η χρηματοπιστωτική κρίση είναι ενδογενής. Πρόκειται για την πλήρη αποτυχία των αγορών του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, που απελευθερώθηκαν τα τελευταία είκοσι χρόνια. **Η ιδιωτική πρωτοβουλία δεν μπορεί να λύσει τα προβλήματα που υπάρχουν στους τομείς της παιδείας, της υγείας, της κατοικίας, των συγκοινωνιών του περιβάλλοντος και της ποιότητας της ζωής. Αυτά θα λυθούν μόνο σε συλλογική και κοινωνική βάση και με άλλο τρόπο παραγωγής.** Οι μηχανισμοί σκέψης και γνώ-

σης που έχει υπό τον έλεγχό της η κυρίαρχη αστική τάξη δεν μπορούν πλέον να παράγουν νέες ιδέες. Προτείνουν τις γνωστές λύσεις. **Παίρνουν τα χρήματα των φορολογούμενων και τα δίνουν στις τράπεζες και σε άλλους χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς που ελέγχονται και διοικούνται απ' αυτούς που ευθύνονται για τις χρεωκοπίες και το όργιο παράνομου πλουτισμού.**

Η απάντηση στην οικονομική κρίση, που έχει κλονίσει ισχυρότατα τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό της εποχής μας, πρέπει να πάρει μαζικό λαϊκό χαρακτήρα, να έχει διάρκεια και να μην εξαντληθεί μόνο σε ξεσπάσματα οργής και αγανάκτησης κατά του επιτελείου της αστικής πολιτικής δηλαδή του κυβερνητικού μαύρου μετώπου. Πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι η αστική τάξη διαθέτει σημαντικό πολιτικό οπλοστάσιο και μπορεί να υλοποιήσει διάφορες εναλλακτικές λύσεις για τη σωτηρία του πολιτικού, κοινωνικού και οικονομικού της συστήματος. Αυτό το είδαμε τον περασμένο Νοέμβριο, όταν έδωσε το Γ. Παπανδρέου από τον πρωθυπουργικό θώκο και με τη αμέριστη βοήθεια ΕΕ-ΔΝΤ-ΕΚΤ διόρισε το Λ. Παπαδήμο.

Είναι η ώρα της ανατρεπτικής Αριστεράς. Ενότητα στην κοινή δράση κατά Ε.Ε. και ευρώ.

Οι πολιτικές οργανώσεις της Αριστεράς, αξιοποιώντας αυτήν την ιστορική ευκαιρία, οφείλουν να αντιληφθούν ότι για ν' αποβεί αυτή η σύγκρουση προς όφελος των δυνάμεων της Εργασίας, δηλαδή προς όφελος αυτών που παράγουν τον πλούτο, **είναι υποχρεωμένες να κινηθούν στο δρόμο της κοινής δράσης**. Θα παραμείνουν διασπασμένες, ακόμη και σε αντίθεση μεταξύ τους ή θα αντιληφθούν το αυτονόητο;

Είναι η ώρα της ανατρεπτικής Αριστεράς. Ως ιστορική πολιτική δύναμη πρέπει να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων. Η Αριστερά δεν πρέπει να υπάρχει μόνο για τον εαυτό της. Τα κόμματά της δεν πρέπει να κάνουν μέτωπα ή συμμαχίες μόνο με τον εαυτό τους.

Μόνο ένα ευρύτερο μέτωπο, που θα εκφράζει μεγάλα κοινωνικά στρώματα και κυρίως την εργατική τάξη με τους συμμάχους της, μπορεί να σηκώσει το βάρος ενός λαϊκού, μαζικού και παρατεταμένου αγώνα με προοπτική την τελική νίκη. Όσα κομματικά στελέχη επιδιώκουν μόνον την ενδυνάμωση του κόμματός τους ή την κοινοβουλευτική ηγεμονία και κυριαρχία του εις βάρος των άλλων, θα δουν στο τέλος, με δική τους αποκλειστικά ευθύνη, την καταστροφή του λαϊκού κινήματος. Και φυσικά θα φέρουν την τεράστια πολιτική και ιστορική ευθύνη γι' αυτήν την αποτυχία. Θα 'ρθει η ώρα που οι εργαζόμενοι θα τους την καταλογίσουν. Απεναντίας όσοι θέτουν τις κομματικές ή μετωπικές τους δυνάμεις, μικρές ή μεγάλες, στην υπηρεσία του λαϊκού εργατικού κινήματος είναι βέβαιο ότι θα δρέψουν τους καρπούς της ταξικής νίκης. **Κανένα πολιτικό κόμμα, κανένα πολιτικό σχήμα δεν μπορεί να οδηγήσει μόνο του τη σημερινή κοινωνία προς το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.**

Ταυτόχρονα πρέπει να παρουσιάσουν το κοινό τους πρόγραμμα για την απόκρουση και την ανατροπή των αντιλαϊκών μέτρων. Ειδικότερα το κοινό πρόγραμμα πρέπει να περιλαμβάνει τουλάχιστον στην αρχή:

Πρώτον, την έξοδο από την Ε.Ε. και την ευρωζώνη, επα-

ναδιαπραγμάτευση του χρέους με αίτημα τη μερική ή ολική διαγραφή του. Ας σημειωθεί ότι σύμφωνα με τα έως τώρα στοιχεία το χρέος δεν είναι βιώσιμο, δηλαδή δεν είναι δυνατόν να αποπληρωθεί, ακόμη και με δάνεια χαμηλότατων επιτοκίων Αυτό που κάνει η κυβέρνηση είναι να το αναχρηματοδοτεί. **Δεύτερον** την εθνικοποίηση μεγάλων τραπεζών, την αύξηση της φορολογίας του κεφαλαίου με συντελεστή 45% και τη δραστική μείωση των κερδών του, προς όφελος των εργαζομένων και της κοινωνίας γενικότερα (τομείς Υγείας – Παιδείας – Περιβάλλοντος). **Τρίτον** την αύξηση των μισθών των εργαζομένων και των συντάξεων και τη μείωση του χρόνου εργασίας. **Τέτατον** την υπεράσπιση των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων.

Είναι αυτονόητον ότι το προαναφερθέν σχέδιο, το οποίο προτείνουν οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, δεν είναι δυνατόν να υλοποιηθεί από κυβερνήσεις του αστικού συνασπισμού εξουσίας δηλαδή του ΠΑΣΟΚ ή της Ν.Δ. ή από κυβερνήσεις συνεργασίας, οικουμενικής ή εθνικής ενότητας. **Αυτό μπορεί να υλοποιηθεί μόνο από κυβέρνηση αριστερής λαϊκής ενότητας, η οποία θα σχηματισθεί αφού προηγηθεί η συμπαράταξη σε πολιτικό επίπεδο, κοινής δράσης και προγράμματος, όσων πολιτικών οργανώσεων και δυνάμεων της Αριστεράς αποδέχονται το προαναφερθέν σχέδιο.** Το νέο αυτό ευρύτερο μέτωπο θα έχει παρόμοια κοινωνικά, πολιτικά και ιδεολογικά χαρακτηριστικά μ' εκείνα του αντιστασιακού ΕΑΜ, αφού η χώρα μας είναι οικονομικά υποτέλης. Όλες οι συνιστώσες θα διατηρούν την οργανωτική τους αυτοτέλεια. Έτσι θ' αναπτυχθεί και η επαναστατική άμιλλα. **Σ' ένα τέτοιο μέτωπο θέλει ν' ακουμπήσει ο εργαζόμενος λαός για να ελπίζει ότι η έκβαση του αγώνα θα είναι προς όφελός του.** Θυμάται την **ένδοξη αντιστασιακή πορεία του ΕΑΜ** (και φυσικά διδάσκεται από τα τραγικά λάθη του), καθώς και **την ανάδειξη της ΕΔΑ σε αξιωματική αντιπολίτευση το 1958** εννιά μόλις χρόνια μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου και επιθυμεί παρόμοιες νίκες για το λαϊκό κίνημα.

Δεν αρκεί η αντιμνημονιακή ψήφος. Χρειάζεται ψήφος κατά Ε.Ε. και ευρώ για τον απεγκλωβισμό της χώρας.

Οι πολιτικές δυνάμεις που αντιτίθενται στο μνημόνιο και ζητούν είτε επαναδιαπραγμάτευση είτε προσωρινή (τριετή) αναστολή πληρωμής των τοκοχρεωλυσιών (π.χ. ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ) είναι ταυτόχρονα εγκλωβισμένες στην Ε.Ε. και την ευρωζώνη. **Κι αν ακόμη το πετύχουν, αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα να διαιωνίζεται η πολιτική λιτότητας, η οποία με τη σειρά της προκαλεί ύφεση, δηλαδή επιβράδυνση της ανάπτυξης. Η πιο ριζοσπαστική και επωφελής για τους εργαζομένους πρόταση, είναι η έξοδος από την Ε.Ε. και την ευρωζώνη.**

Είναι αναμφισβήτητο ότι στην **πλευρά αυτή** μπορούν να

συμπαραταχθούν το ΚΚΕ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το Μέτωπο Αλληλεγγύης και Ανατροπής, το Αριστερό Ρεύμα του ΣΥΝ, μισοί συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ, καθώς και μικρότερες αριστερές οργανώσεις, οι οποίες υποστηρίζουν την έξοδο από την Ε.Ε. και την ευρωζώνη.

Στην άλλη πλευρά βρίσκονται οι δυνάμεις που τάσσονται υπέρ της παραμονής στην Ε.Ε. και στην ευρωζώνη. Δηλαδή Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, Ανεξάρτητοι Έλληνες, Δημοκρατική Αριστερά, Οικολόγοι Πράσινοι, Δημοκρατική Συμμαχία, Άρμα Πολιτών και Κοινωνική Συμφωνία.

Εκεί ανήκουν όσοι υποστηρίζουν την Ευρωπαϊκή Ένωση της ακρίβειας, της ανεργίας, των πολέμων, των μεταλλαγμένων, των τροφών αγελάδων, των διοξινών, του ευρωστρατού, του ευρωεντάλματος, του ευρωσυντάγματος, της πυρηνικής ενέργειας, της ξενοφοβίας και της συνοχής της στη γενοκτονία των Παλαιστινίων και των Ιρακινών.

Όλοι όσοι είναι αντίθετοι σ' αυτά τα εγκλήματα κατά της ζωής μας και του Περιβάλλοντος, είναι υποχρεωμένοι να συμπαραταχθούν στο πεδίο της κοινής δράσης κατά της Ε.Ε. και του ευρώ. Εάν δε συμβεί αυτό θα έχει χαθεί μια ιστορική ευκαιρία για την Αριστερά της χώρας μας. **Κανένας αριστερός δεν πρέπει να ξεχνάει ότι όποιο πρόβλημα κι αν προσαπλήσει να αντιμετωπίσει το λαϊκό εργατικό κίνημα, δεν μπορεί παρά να συγκρουστεί με την Ε.Ε., τις οδηγίες και τις δεσμεύσεις της, τη συνολική φύση και το χαρακτήρα της.**

Επομένως, η διαχωριστική γραμμή τίθεται μεταξύ αυτών των δύο πλευρών και των αντίστοιχων πολιτικών δυνάμεων, οι δε πολίτες καλούνται να λάβουν θέσεις, να ξεπεράσουν τους δήθεν φόβους «*ότι μετά την έξοδο δεν υπάρχει ζωή*» και ν' αποφασίσουν ριζοσπαστικά με την ψήφο τους.

Εάν η διαχωριστική γραμμή τεθεί μεταξύ μνημονιακών και αντιμνημονιακών δυνάμεων, είναι αναμφισβήτητο ότι θα δημιουργηθεί σύγχυση, διότι στο χώρο των λεγόμενων αντιμνημονιακών δυνάμεων το πολιτικό και ιδεολογικό τοπίο εί-

ναι θολό και «*παιζονται*» πολλά παιχνίδια. Στην πλευρά των αντιμνημονιακών δυνάμεων εντάσσονται τόσο οι Ανεξάρτητοι Έλληνες του Π. Καμμένου δηλαδή ένα κατεξοχήν δεξιό κόμμα όσο και η Δημοκρατική Αριστερά του Φ. Κουβέλη η οποία εμφανίζεται με το σύνθημα του «*αριστερού ευρωπαϊσμού*». Εντάσσεται επίσης η Κοινωνική Συμφωνία των Λ. Κατσέλη – Χ. Καστανίδη για την οποία ισχύει η λαϊκή παροιμία «*άλλαξε ο Μανωλιός κι έβαλε τα ρούχα του αλλιώς*».

Ειδικότερα για τον πρόεδρο της Δημοκρατικής Αριστεράς Φ. Κουβέλη είναι αναγκαίο να υπενθυμίσουμε ότι μαζί με τον Ν. Κωνσταντόπουλο, πρώην πρόεδρο του ΣΥΝ (1993-2003) ήταν οι δύο υπουργοί του ενιαίου τότε Συνασπισμού στην κυβέρνηση του νεοδημοκράτη πρωθυπουργού Τζ. Τζανετάκη το καλοκαίρι του 1989. Ο μεν πρώτος ήταν υπουργός Δικαιοσύνης, ο δε δεύτερος ήταν υπουργός Εσωτερικών. Και οι δυο τους βαρύνονται με το ανοσοσύστημα της καύσης των φακέλων των αντιστασιακών και αντιδικτατορικών αγωνιστών, παρά τις έντονες αντιδράσεις τους. Ας μην ξεχνάμε, επίσης, ότι ο προαναφερθέντες, όταν ήταν βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ το 2007, δεν καταψήφισαν την αναθεώρηση του άρθρου 24 του Συντάγματος, ενώπιον της αρμόδιας επιτροπής της Βουλής στις 31-1-2007, αλλά απείχαν από τις ψηφοφορίες και δήλωσαν απλώς «*παρών*». Ουσιαστικά ήταν υπέρ της αναθεώρησης, δηλαδή υπέρ της καταστροφής του Περιβάλλοντος.

Γιατί όμως δεν έχει επιτευχθεί έως σήμερα η κοινή δράση των δυνάμεων κατά της Ε.Ε. και του ευρώ;

Ας δούμε ποια είναι η θέση του ΚΚΕ, της μεγαλύτερης δύναμης στο χώρο της Αριστεράς, στο θέμα της κοινής δράσης στην παρούσα ιστορική πολιτική συγκυρία. Σε συνέντευξη της (Ριζοσπάστης 8-6-2010) η γενική γραμματέας του ΚΚΕ Αλέκα Παπαρήγα τόνισε για τις πολιτικές συνεργασίες: «*Θέλουμε ανθρώπους μη κομμουνιστές; Ούτε συζήτηση. Θα το επιδιώξουμε, συνεργαζόμενους ανθρώπους που διατηρούν και την ιδιαίτερη ταυτότητά τους, αλλά στο ζήτημα της διεξόδου από την κρίση και στις σημερινές συνθήκες συμφωνούμε, δε το συζητάμε. Συμμαχίες όμως που βλέπουν το κίνημα κι αν θέλετε μας εκθέτουν δεν μπορούμε να τις κάνουμε.*» Κι όμως στην πράξη, εδώ και χρόνια το ΚΚΕ απορρίπτει συνεργασίες με αριστερές δυνάμεις (π.χ. ΑΝΤΑΡΣΥΑ κλπ) και συνάπτει συμμαχίες που το εκθέτουν ανεπανόρθωτα, όπως με τη Ν.Δ. το 1989 και το ΔΗΚΚΙ το 2002.

Αν σε όσα είπε η γενική γραμματέας του ΚΚΕ προστεθούν και όσα λένε καθημερινά πολλά στελέχη του ΚΚΕ, όπως ο Γιώργος Μαρίνος μέλος του Π.Γ. της Κ.Ε. του ΚΚΕ, σε συνέντευξη τύπου στις 11-6-2010 στη Μυτιλήνη, σύμφωνα με την οποία, «*απαιτείται η συγκρότηση μιας μεγάλης λαϊκής συμμαχίας, ενός κοινωνικού – πολιτικού μετώπου πάλης που θα μάχεται αποφασιστικά με την πλουτοκρατία και τις ιμπεριαλιστικές ενώσεις διεκδικώντας την εξουσία,*

τότε γίνεται ολοφάνερη η ανάγκη συγκρότησης αυτού του ευρύτερου μετώπου.

Ενώ λοιπόν το ΚΚΕ διακηρύσσει ότι είναι αναγκαία η συγκρότηση αυτού του μετώπου πάλης για την έξοδο από την Ε.Ε. και την ευρωζώνη, στην πράξη το αρνείται χωρίς να γνωρίζουμε τους λόγους. Οι αριστεροί όμως πολίτες απαιτούν την ενότητα στην κοινή δράση και είναι σίγουρο ότι θα το πετύχουν αργά ή γρήγορα.

Οι ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟΙ, οι σημαιοφόροι της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής οικολογίας, που **ανήκουν** στην πολιτική οικογένεια της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής αριστεράς και **συμμετέχουν** στους εκλογικούς συνδυασμούς της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θα δώσουν όλες τις δυνάμεις τους γι' αυτόν το σημαντικό πολιτικό σκοπό.

Ενισχύουν με κάθε τρόπο την ΑΝΤΑΡΣΥΑ που αγωνίζεται για να ιεραρχήσει ξανά η κοινωνία μας όλες τις ανάγκες των εργαζομένων, με γνώμονα την απελευθέρωση Ανθρώπου και Φύσης από τα δεσμά της εκμετάλλευσης. **Διακηρύσσουν** προς κάθε κατεύθυνση ότι η λύση του οικολογικού ζητήματος, ως κατ' εξοχήν πολιτικού προβλήματος, βρίσκεται στα χέρια των δυνάμεων της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και της Ριζοσπαστικής Αντικαπιταλιστικής Οικολογίας που αγωνίζονται για την ανατροπή του καπιταλισμού κι όχι για το «*προσίνισμά*» του.

**ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ
ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟΙ**

Εμμ. Μπενάκη 76, Αθήνα, 10681, τηλ.: 210 3303493

e-mail: eco_alter@yahoo.gr